

ikke, at man fra nogen Side for Alvor vil holde paa, at Soldaten skal miste det Nødvendige til at spise sig med, medens han ligger inde i Statens Tjeneste, fordi man ikke vil give Embedsmænd, der allerede ere meget høit lønede, et Dyrtdstillag, naar der ingen Dyrtd er. Den Bemærkning og hele den Betragtning kunne vi meget rolig slaa en Streg over. Det ærede Medlem fra Grenaa Bønløkke: Na, lad mig være! — Nei, det ærede Medlem slipper ikke — sagde, at jeg dog nok vilde være med til at forhøje Lønningssatserne, men jeg veed ikke, hvad det ærede Medlem mente med det. Mente det ærede Medlem, at jeg vilde forhøje de nuværende Embedsmænds Lønninger, har det ærede Medlem Uret. Jeg har sagt, at, naar vi kunne blive af med en hel Del Embedsmænd, havde jeg ikke Noget imod at give dem, der bleve tilbage, noget Mere. Det er en Lykke at have saa Embedsmænd, der bestille Noget, istedetfor mange, der kun bestille Lidet, og saa at give de færre saameget mere i Løn. Jeg er enig med den ærede Finantsminister i denne Betragtning, som altid fra vor Side har været hævdet som den eneste fornuftige Betingelse for en sund Administration. Men mente det ærede Medlem, at jeg efterhaanden vilde gaa høiere, og at det Forslag var Noget, som vi stillede op for at have Noget at handle om . . . (Afbrudelse af Bønløkke). — Ja, det kan jo tidt være meget godt at have Noget at handle om, det kommer bare an paa, hvad man kan faae for det! Hvis det er det ærede Medlems Mening, er det heller ikke rigtig. Det, der er mig om at gjøre, er at at høre paa den Uret, der vilde ske, naar vi vilde holde paa det nu bestaaende Dyrtdstillag eller vedtage det Forslag, som er fremsat af den ærede Drdsfører. Det kan vel imidlertid betragtes som et foreløbigt Forslag, som Noget, man kan forhandle om og maasse blive enig om. Det betragter jeg altsaa som en Uret og siger, at jo langer vi kunne komme ned fra Maximalgrænsen, desto bedre er det, og hvis det ærede Medlem vil være med til at komme til en fornuftig Betragtning af dette Punkt, saa kan det ærede Medlem være vis paa, at vi skulle nok faae sat noget Godt igjennem. Det ærede Medlem spurgte, hvorfor vi ikke nedjatte Tillaget allerede ifjor. Det var, fordi der ligesom nu var saamegen Bløthed mod Embedsmændene, fordi der ifjor var nogen Evind tilstede, om Priserne vedblivende vilde holde sig saa langt nede osv. Det har man nu talt om i 2—3 Aar, og nu kan det være nok. Tiden for Revisionen rykker desuden nærmere, og hvis det ærede Medlem tror, at vi blive færdige med at revidere Lønningsslovene i Løbet af 1 Aar, saa tager han fejl, det bliver en Historie, der tager en 2—3 Aar og maasse mere, der ligger meget større Spørgsmaal bagved det (Bønløkke: Man kan jo tage det op paa Finantsloven!) Læge samtlige Lønningsslove op paa Finantsloven? Ja,

jeg har ikke Noget imod det, hvis det ærede Medlem kan faae det sat igjennem. — Til Slutning skal jeg nu sige med Hensyn til de tre Forslag, som nu foreligge, at det Forslag, som foreligger fra mig og mine nærmeste Meningsfæller, vil jeg tilraade de Herrer at stemme for, som ellers dele vor Anskuelse i denne Sag, og som overhovedet mene, at det er rigtigt og retfærdigt i denne Sag nu at gjøre en alvorlig Forandring. — Indholdet af det Forslag, som jeg har taget tilbage, og som svarer til det Forslag, der findes i Slutningen af den ærede Drdsførers, vil jeg ogsaa raade mine Meningsfæller til at stemme for. Naar vi derimod komme til Valget mellem den ærede Drdsførers Forslag og det oprindelige Forslag, som det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgfreds anbefalede, vil jeg ganske oprigtig tilstaa, at der ser jeg mig slet ikke istand til at træffe noget Valg. Jeg ser ikke rettere, end at Forholdet mellem de to Forslag er det, som ogsaa klart og tydelig fremgik af den ærede Finantsministers Foredrag, at det var ham i Grunden, ikke meget om at gjøre, hvilket af de 2 Forslag der blev vedtaget. (En Stemme: Det sagde han ikke!) Han sagde det ikke ligefrem, men han udtalte sig meget hjærtlig om dem begge og sagde, at det ene var meget moderat og det andet fortræffeligt. Jeg har det Indtryk, at den ærede Minister havde ikke Noget imod noget af de to Forslag, og det finder jeg ganske naturligt; thi som jeg før har bemærket: Vedtagelsen af det ene eller af det andet har ingen Betydning overfor det Spørgsmaal: Skal man i dette Dødsblik gjøre, hvad der er Ret, eller skal man ikke? Hvad gaar nemlig det Forslag ud paa, som er stillet af den ærede Drdsfører og det med ham paa Udbringingsforslagslisten ansjorte Mindretal? Det gaar kun ud paa at tage de 5 pSt. bort, som nævnes i Stykke 2, af den 1ste Regel. Altsaa medens der vedblivende gives 15 pSt. af de første 1,600 Kr., og Maximalgrænsen bliver ved 4,400 Kr., borttages der 5 pSt. af 1,200 Kr. — 5 pSt. af 1,200 Kr. er om trent 30 Rdl. pr. Embedsmænd, og da det kun rammer Lønninger over 1,600 Kr., vil det væsentlig komme til at ramme de høiere Embedsmænd. Nu vil jeg oprigtig tilstaa, at, naar jeg skal vælge mellem at tage 30 Rdl. fra en af disse Statsraader eller ikke, saa er det mig ligesaa hjært ikke at tage dem, thi dersom man tager dem bort, kan man ikke Andet end komme til at sige: I have vært ved Sagen; I have havt den under Overveielse, men Resultatet var, at det var det Bedste, man paa en Tid, hvor der ingen Dyrtd var, kunde tage fra Lønningstillaget. Men dette gjør Stude. (Afbrudelse) Det er for Principets Skyld mine Herrer! Man skal ikke røre ved Principet, siger man, men det have vi gjort. Ved at vedtage det andet Forslag, hvorefter Embedsmændenes Dyrtdstillag opføres for dem, der fra nu af faae ny Ansættelse, have vi slaaet det Princip